

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. B.**, bytem K. 1607/93, P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. KÚOK/79602/2012/ODSH-SD/7273, č. j. KUOK 92000/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 27. 7. 2012,

čj. SMOL/110757/2012/OARMV/PD/Ost, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 28. 3. 2012 cca v 21:35 hod. v Olomouci ve směru od Palachova náměstí přes ulici Lafayettova, třída Svobody, Havlíčkova a na ulici Krapkova, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW, X, a to v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR, když dechovou zkouškou na certifikovaném analyzátoru alkoholu v dechu AlcoQuant 6020 výr. č. A102394 byla u něj ve 21:38 hodin naměřena hodnota 0,93 g/kg, přičemž při zohlednění maximální dovolené chyby dechového přístroje a expertně stanovené nejistoty množství alkoholu v těle (ve výši 0,24 g/kg) tak bylo prokázáno minimální množství alkoholu v dechu ve výši 0,68 g/kg. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a byla mu za toto jednání uložena pokuta ve výši 12.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán postavil důkazní stránku na svědeckých výpovědích zasahujících policistů npor. P. A., pprap. L. S. a pprap. D. S.. Osoba, která byla při kontrole ztotožněna jako žalobce, se neprokázala osobními doklady, její ztotožnění mělo proběhnout na služebně podle centrálního registru obyvatel, fotografie a dotazy na rodinné účastníky, tato skutečnost však není ve spise uvedena. Žalobce má o tomto způsobu ztotožnění pochybnosti, proto se ve věci obrátil se stížností na Generální inspekci bezpečnostních sborů, tato stížnost byla zamítnuta. Správní orgán odmítl provést navrhované důkazy, a to výslech majitele vozidla Š. T., údajné spolujezdkyně M. K., O. K., který měl řídit automobil, a osob, které v době spáchání přestupku byly ve společnosti žalobce – M. G., J. P. a dalších, odmítl i nechat zpracovat grafologický posudek na podpis. Podobná věc je v současné době šetřena Magistrátem města Ostravy, odborem dopravně správních činností pod č .j. SMO 373675/12/DSČ/JeK, sp.zn. S – SMO27763/12/DSČ, kdy byla opět legitimována osoba, bez osobních dokladů, která řídila shora uvedený osobní automobil a vydávala se za žalobce. Ve věci byl již vyslechnut majitel vozidla Š. T., nar. ..., který uvedl, že vozidlo po celou dobu užíval a úvěr platil O. K. Žalobce navrhl důkaz spisem Magistrátu města Ostrava shora uvedeného č. j. a sp. zn. a navrhl, aby soud napadená rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. K žalobě žalobce přiložil kopii protokolů o výpovědi svědků Š. T. a V. K..

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení žalobce, že nebyl osobou, která byla dne 28. 3. 2012 kolem 21:30 hodin v Olomouci, na ulici Krapkova, kontrolovanou hlídkou Policie ČR jako řidič vozidla BMW, registrační značky 6T0 4222, považuje žalovaný za nevěrohodné. Žalobci nic nebránilo v tom, aby upřesnil identitu svědků, které navrhoval, včetně doložení písemností, které by alespoň nepřímo potvrzovaly věrohodnost jeho verze. Naopak se pouze snažil znevěrohodnit svědky – policisty, kteří však vypovídali shodně s úředním záznamem pořízeným v den předmětné kontroly. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že ač jsou

účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán není návrhy účastníků vázán, je však povinen provést takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, což se v daném případě stalo. Správní orgán se vypořádal s návrhem na provedení dalších důkazů s tím, že je jako nadbytečné odmítl, to však nebránilo žalobci v tom, aby například nadbytečný znalecký posudek z grafologie dodal sám. Co se týká námitky, že existuje osoba, která se za něj vydává a zneužívá jeho osobní údaje z dříve odcizeného občanského průkazu, tato verze taktéž pokulhává, neboť tato osoba by stěží mohla znát jméno matky za svobodna, příp. jména rodinných příslušníků, neboť tyto údaje se v občanském průkazu nenacházejí. Jak z výpovědi policistů vyplývá, na tyto dotazy žalobce při prověřování jeho totožnosti odpovídal zcela bezpečně. Dle názoru žalovaného jsou námitky žalobce zcela účelové a nemají oporu v žádném důkazu. Žalobce se mylně domnívá, že správní orgán je povinen prověřovat jakékoliv verze uvedené obviněným a tyto vyvracet. Úkolem správního orgánu je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, což v daném případě bezesbýtku splnil. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce uvedl, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a uvedl, že nesouhlasí s vyjádřením žalovaného. Pokud jde o skutečnost, že neupřesnil identitu svědků, tak na jeho dotaz, zda-li má doložit bližší informace a údaje navrhovaných svědků, mu bylo sděleno paní Mgr. O., že není potřeba, jelikož důkazů a svědků má dost. Stejně tak mu bylo sděleno na jednání dne 15. 6. 2012, že si může nechat vypracovat znalecký posudek na posouzení pravosti podpisu sám na vlastní náklady, ovšem má jej doložit do 30. 6. 2012, kdy chtěla paní Mgr. O. případ uzavřít a vydat rozhodnutí. Navíc žalobci sdělila, že na případný posudek bude nahlíženo pouze jako na listinný důkaz, nikoliv jako na posudek. Musela vědět, že za tak krátkou dobu není možno takový posudek zpracovat a žalobce není přesvědčen, že by k takovému měl dostatek podkladů (originály protokolů z vyšetřovacího spisu). Žalobce upozornil na to, že npor. A. si na jednání, kde měl podat svědeckou výpověď, přinesl žalobcovu fotku z centrálního registru obyvatel s tím, že žalobce byl šokován celým průběhem, tuto skutečnost neuvedl jako námitku do protokolu. Žalobce nesouhlasil s kompletním vyjádřením žalovaného, který nebral v potaz žádný jím předložený návrh na provedení důkazů ani svědka. Odmítl vyslechnout jak majitele vozidla, tak spolujezdkyni M. K., která měla být v inkriminovaný den na místě přestupku. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením, že osoba, která spáchala přestupek, byla identifikována dle centrálního registru obyvatel, protože v zápise a v protokolu o přestupku ze dne 28. 3. 2012 není uvedeno, že by se takto postupovalo nebo byly dané osobě kladeny příslušné otázky. Navíc není ani v protokolu uvedeno, v kolik hodin byl ukončen výslech.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 10. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám ze správního spisu z oznámení přestupku ze dne 12. 4. 2012 zjistil, že žalobce byl podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 28. 3. 2012 v 21:35 hodin řídil motorové vozidlo BMW 730 D 9765, registrační značky X, rok výroby 2007, barva černá metalíza, pod vlivem alkoholu. Řidič byl na ulici Havlíčkova v Olomouci kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy byl vyzván k provedení dechové zkoušky na kalibrovaném analyzátoru alkoholu za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v dechu. První zkouška byla provedena v 21:38 hodin na přístroji AlkoQuant 6020, s pozitivním výsledkem, kdy naměřená hodnota činila 0,93 ‰ alkoholu v dechu, druhá zkouška byla provedena v 21:44 hodin na přístroji AlkoQuant 6020, s pozitivním výsledkem, kdy naměřená hodnota činila 0,84 ‰ alkoholu v dechu. Jako totožnost žalobce je uvedeno číslo dokladu 113257006.

[7] Podle úředního záznamu ze dne 28. 3. 2012 uvedené vozidlo řídil později zjištěný L. B., narozený X v O., trvale bytem D. 1342, P.. Hlídka vyzvala řidiče k předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu vozidla, kdy řidič uvedl, že veškeré své doklady si zapomněl doma, a tím se dopustil přestupku podle § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona č. 361/2000 Sb. Řidič následně sdělil hlídce svou totožnost, která byla ověřena prostřednictvím centrální evidence osob. Dechové zkoušky proběhly při okolní teplotě 14 °C, kontrolní výtisky řidič stvrdil svým podpisem a jsou součástí spisového materiálu. Přestupek je podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., kdy řidič porušil povinnost vyplývající z dopravní značky C3a a přestupek podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., kdy řidič při řízení musí mít při sobě řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, byly s řidičem vyřízeny na místě domluvou.

[8] Podle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2012 žalobce uvedl, že 28. 3. 2012 v 19:30 hodin zaparkoval vozidlo BMW na Palachově náměstí v Olomouci, kdy poté s přítelkyní M. K. navštívil bar někde v centru Olomouce, název baru si nepamatuje, zde vypil tři piva 11°. V 21:30 hodin s přítelkyní šel k vozidlu BMW, které měl zapůjčené od svého kamaráda. Poté z Palachova náměstí odjel směrem na ulici třída Svobody a dále na ulici Havlíčkova, kde byl zastaven hlídkou Policie ČR. Při zastavení hlídkou byl podroben dechové zkoušce, kdy zkouška byla pozitivní. S výsledkem dechové zkoušky souhlasil, řídil pod vlivem alkoholu. Podle úředního záznamu ze dne 28. 3. 2012 mj. měl žalobce nervózní chování, mezi tělesné známky patřil zápach alkoholu a řidič lékařské vyšetření s následným odběrem biologického materiálu nežádal. Součástí spisu je platný ověřovací list analyzátoru alkoholu v dechu.

[9] Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2012 se telefonicky s tímto orgánem spojil žalobce, který sdělil, že se musí jednat o omyl, neboť on se dne 28. 3. 2012 večer vůbec v Olomouci nenacházel, o čemž má důkazy, a že tedy Policie ČR musela kontrolovat někoho jiného, kdo se za něj vydával. Správní orgán žalobci sdělil, že se pokusí zajistit účast vyšetřujících policistů jako svědků u ústního jednání 6. 6. 2012, aby byla věc náležitě prošetřena.

[10] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 6. 6. 2012 byla totožnost žalobce ověřena podle občanského průkazu č. 113257006. Žalobce vypověděl, že mu byl předložen spisový materiál k věci jeho dopravního přestupku v rozsahu listů č. 1 - 24, který měl možnost celý v dostatečném čase prostudovat a ke sdělenému obvinění uvedl, že dne 28. 3. 2012 v tu dobu, kdy se to mělo stát, tedy v půl desáté, seděl s kamarádem M. G. a jeho spolubydlícím, jehož jméno nezná, v P. 6, D. na zahrádce, přesně si nevzpomene, jak se to tam jmenovalo, ale je to kousek od nádraží Hradčanská. Pak se přesouvali do čínské restaurace, která je nedaleko, tam si dali jídlo a pivo, zhruba ve 21:45 hodin se rozešli a každý šli domů. Během té doby si psal se svou bývalou přítelkyní, má to zaznamenané v mobilu. Ve 22:00 hodin byl doma, kdy s kamarádem po internetu komunikoval na Facebooku a ten ho požádal o vytvoření formuláře na smlouvu o půjčce, který mu posílal ve 22:48 hodin e-mailem. V 19:00 hodin jel MHD na Hradčanskou, kde si kupoval lístek přes SMS. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že k tomu má důkazy, k dotazu, jak si vysvětluje, že byl ztotožněn hlídkou policie, žalobce uvedl, že netuší, neví, co si o tom má myslet.

[11] Na dotaz správního orgánu, zda zná M. K., žalobce uvedl, že to jméno mu nic neříká. Na dotaz, zda zná Š. T., odpověděl, že vůbec, že neví, o koho jde. Na dotaz, zda používá vozidlo tov. zn. BMW, registrační značky X, jehož majitelem je pan Š. T., žalobce odpověděl, že ne, že nikdy toto auto neviděl, ani neřídil. Na dotaz jak si vysvětluje, že na výtiscích z dechového analyzátoru a na úředním záznamu o podání vysvětlení je jeho podpis, žalobce uvedl, že ten podpis není jeho. Na dotazy, jak často jezdí do Olomouce a kdy tam byl naposled, žalobce uvedl, že téměř nikdy, jen projíždí, měl pocit, že v červenci loňského roku. Při výkonu svého povolání motorové vozidlo nepoužívá a nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku. Žalobce nevěděl, co si o tom má myslet, nebyl tam, má na to svědky, podpis není jeho, nesouhlasil s tím.

[12] K předloženým důkazům žalobce uvedl, že má v mobilu výpisy hovorů z celého dne, které mají dokázat, že komunikoval s lidmi v době, kdy měl být policisty ztotožňován, může doložit, že toho dne byl v práci do 18 hodin, takže není možné, aby se stihl dostat do Olomouce a v 19 hodin zde zaparkovat. Navíc má důkaz, že si kupoval jízdenku v pražské MHD, když cestoval na uvedenou zahrádku v Dejvicích. Navrhoval nechat vypracovat grafologický posudek, protože ten podpis není zaručeně jeho a dále navrhl, zda by šlo zjistit, zda jsou kamerové záznamy z policejní stanice. Žalobce ukázal správnímu orgánu komunikaci přes SMS se svou bývalou přítelkyní, a to v době od 19 do 21:43 hodin. Potom ve 22:48 hodin odesílal e-mail kolegovi, tu smlouvu o půjčce. Dále jeho přítomnost v Praze mohou dosvědčit dva spolubydlící, se kterými v tu dobu bydlel v Praze. Žalobce ukázal správnímu orgánu v mobilním telefonu, že si v 19:02 hodin zakupoval jízdenku MHD v Praze. Správní orgán v protokole ze dne 6. 6. 2012 uvedl, že nepovažoval za potřebné jakýmkoliv způsobem zaznamenávat komunikaci žalobce přes mobilní telefon s jeho známými jako důkaz v době, kdy měl být vyslýchán policisty, neboť i v průběhu ústního projednávání přestupku před správním orgánem žalobce neustále používal svůj mobilní telefon a průběžně na něm něco psal či vyhledával. Závěrem žalobce uvedl, že 25. 5. 2012 telefonoval na Policii ČR Olomouc a hovořil s npor. A., kdy mu

vyličil svůj případ a ptal se, zda může nahlédnout do spisu, zda došlo ke kontrole totožnosti doklady. On mu řekl, že tuto možnost nemá, že o tom nic neví, že to má na starosti pan S.. V telefonu nevěděl vůbec, o co se jedná. Přitom dnes tvrdil, že si mě přesně pamatuje.

[13] Svědek npor. P. A. popsal pohyb shora uvedeného motorového vozidla, průběh kontroly byl standardní, řidič u sebe neměl doklady, dechová zkouška prokázala alkohol v dechu řidiče a následoval převoz na služebnu k provádění dalších úkonů. V budově policie proběhlo ztotožnění obviněného podle údajů v centrálním registru obyvatel, jakož i podle fotografie a byl sepsán záznam o podaném vysvětlení. K dotazům správního orgánu svědek uvedl, že ztotožnění prováděli všichni tři policisté, byli v místnosti všichni i s obviněným a počítačem. Řidič byl ztotožňován porovnáváním údajů z registru a fotografiemi a na vše se ho ptali, například jméno, narození, rodné číslo, bydliště, rodinné příslušníky. Přesto nejvýpovědnější byla fotografie. Žádná pochybnost o tom, že se jedná skutečně o pana L. B., nevznikla. Na dotaz, zda svědek poznává přítomného žalobce jakožto řidiče, kterého uvedeného dne v Olomouci kontrolovali a který byl pod vlivem alkoholu, svědek odpověděl, že ano, zcela jistě. Na dotaz na spolujezdce svědek odpověděl, že to byla nějaká slečna, mladší, černovlasá, byla plačtivá až hysterická. K jejímu ztotožnění nebylo přikročeno, protože se nedopustila žádného protiprávního jednání. K dotazu svědka, jaké oblečení měl na sobě, svědek odpověděl, že po dvou měsících si nepamatuje, jaké měl žalobce oblečení. Na dotaz jak vypadala spolujezdkyně, jaké byla postavy, zda měla výrazné rysy, svědek odpověděl, že byla menší postavy a rysy jsou subjektivní vjem. Na dotaz žalobce, zda se ho ptali na veškeré jeho údaje, včetně jména matky a podobně, svědek uvedl, že ano, vše řekl správně. Na dotaz, zda ten řidič uvedl nějaký přechodný pobyt, svědek uvedl, že tyto údaje se zjišťovaly při podání vysvětlení. Na dotaz žalobce, zda je v centrálním registru podpisový vzor, svědek uvedl, že není. K dotazu, jak si vysvětluje, že podpis na výtiscích a vysvětlení není žalobcův, svědek uvedl, že je to věc, která se dá ověřit grafologicky.

[14] Svědek pprap. L. S. do protokolu uvedl popis průběhu zjištění a zastavení vozidla, k dechové zkoušce se řidič moc neměl, myslí, že řidič u sebe neměl doklady, neví, jestli jim něco předložil. Ztotožnění na služebně proběhlo standardně podle centrálního registru obyvatel, podle fotky a dotazy na rodinné příslušníky atd. Údaje jím sdělené se shodovaly, poté byl sepsán protokol a zakázána další jízda. Svědek si nepamatoval na to, že by vznikla nějaká pochybnost ohledně totožnosti žalobce a k dotazu, zda poznává přítomného žalobce jako pachatele přestupku, svědek uvedl, že by řekl, že se jedná o tutěž osobu. Na dotaz, zda si jistý, svědek uvedl, že v tom počtu případu, které řeší, je těžké to říct, ale víceméně si je jistý. K dotazu žalobce, zda si vzpomene, co měl na sobě, svědek uvedl, že si nevzpomene, jsou to dva měsíce, každopádně na oddělení je kamerový systém, ale neví, jak je to se zálohováním. K dotazu, že uvedl, že spolujezdkyně se chovala hystericky a jak tedy svědek uvedl, že brečela a nechtěla, aby žalobce odvezli na oddělení. Podle úředního záznamu ze dne 8. 6. 2012 se správní orgán telefonicky spojil s obvodním oddělením 1 Policie ČR Olomouc a zjistil, že kamera ve výslechové místnosti

umístěna je, zaznamenává jen obraz a záznam z uvedeného dne k dispozici není, neboť záznamy se uchovávají jen asi 14 dní.

[15] Svědek pprap. D. S. do protokolu popsal zjištění, dosažení a průběh kontroly, řidič u sebe doklady neměl a byla provedena dechová zkouška, která byla pozitivní. Na oddělení byl řidič ztotožněn z centrálního registru obyvatel, kdy fotka souhlasila s řidičem. Ztotožnění prováděl svědek S. a na dotaz správního orgánu, jakým způsobem, svědek uvedl, že řidič uvedl rodné číslo a místo bydliště, byl to klasický postup, většinou se ptají na jméno matky za svobodna. Žádná pochybnost o tom, že se jedná skutečně o pana L. B. nevznikla. Žalobce plně spolupracoval bez zaváhání či nervozity. Na dotaz, zda svědek poznává přítomného žalobce, svědek uvedl, že ano, určitě, je si jistý. Na dotaz, zda si je jistý, odpověděl, že ano. Ani tento svědek si nevzpomínal, jestli na policejní stanici žalobce nějak komunikoval s někým přes mobil. Svědek si nevzpomínal a myslel, že nebyl důvod mu nějak zakazovat manipulovat s mobilem. K dotazům žalobce svědek odpověděl, že si nepamatuje, co měl řidič na sobě, že tam byla spolujezdkyně. Na dotaz, zda mu něco říká jméno O. K., svědek odpověděl, že ne. Na dotaz žalobce, jak si vysvětluje, že podpis na dechové zkoušce je jiný než podpis, kterým se podepsal tady na poučení, svědek uvedl, že neví. U ztotožnění byli všichni kolegové. Na dotaz žalobce, zda poznává tohoto člověka (žalobce ukázal svědkovi fotografii i správnímu orgánu, byl na ní nějaký mladý muž) svědek odpověděl, že ne, že ho neviděl. V závěrečném vyjádření žalobce do protokolu uvedl, že navrhuje předvolat pana Š. T. a výslech M. K..

[16] K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že má více důkazů, že se nacházel 28. 3. 2012 jinde a ne v Olomouci při uvedené silniční kontrole. Má svědky, dva spolubydlící: J. Ž. a L. R., se kterými byl od 18 do 19 hodin, než vyrazil na Hradčanskou a potom zhruba od 22 hodin. Dále byl s J. P., D. D., D. N. T. T., tohoto dne v práci v Praze 2, kdy se pohybovali kolem náměstí Jiřího z Poděbrad a kolem obchodního centra Flora, byli s nimi zhruba do půl šesté, navrhl výslech těchto svědků, pana T., paní K. a pana G.. Ten den ho legitimovala Policie ČR v Praze, kdy byl s P., což bylo kolem páté hodiny. K dotazu správního orgánu, zda může doložit, že toho dne byl v práci v Praze do 18 hodin, žalobce odpověděl, že ten papír nemá, protože bývalý zaměstnavatel mu řekl, že mu může dát potvrzení pouze o tom, že byl v kanceláři ráno, nicméně kolegové to mohou dosvědčit. K dotazu, jak si vysvětluje, že všichni tři svědkové – policisté potvrdili, že jsou si jisti, že kontrolu prováděli právě s žalobcem, přičemž s žalobcem prováděli ztotožnění i podání vysvětlení, žalobce uvedl, že si myslí, že policisté neprovedli svou práci dostatečně důsledně a snaží se tím zbavit nějaké zodpovědnosti. Žalobci se podařilo zjistit, kdo to vozidlo užívá a kdo to s největší pravděpodobností byl. Tento člověk má žalobcovo rodné číslo, takže ho mohl zneužít a neudělal to poprvé. Podle žalobcových informací má nějaké vztahy s M. K. a je to známý pana T.. Na dotaz správního orgánu proto žalobce uvedl, že to byl O. K., ročník 1988, bydliště má asi na Městském úřadě Ostrava - jih a používá černé vozidlo BMW registrační značky X a mluví s uvedenou K.. Ten člověk má i motiv, aby mu něco takového udělal, protože před necelými dvěma lety proti němu vypovídal žalobce u soudu a od té doby se mu snaží ublížit. Již jednou toho zneužil, že založil na žalobcovy doklady kontokorentní účet u České spořitelny, který byl poté vybrán. Na dotaz správního orgánu, zda uvedený O. K. vypadá a vystupuje stejně

jako žalobce, kdy by tedy mohlo dojít k takové záměně, že by se všichni tři svědci zmýlili, žalobce uvedl, že to byl ten člověk, kterého ukazoval v mobilu. Žalobce nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek. Dále uvedl, že na postup svědků si stěžoval na Generálním ředitelství bezpečnostních sborů, protože nemluví pravdu a také navrhl ověřit si u společnosti Lama, že toho dne uzavíral smlouvy v Praze, jsou na nich žalobcovy podpisy. Správní orgán do protokolu žalobci sdělil, že návrh na provedení grafologického posudku zamítá, neboť měl za to, že bylo již nyní k dispozici dostatečné množství důkazů a tento důkaz by nemohl zásadním způsobem přispět k objasnění věci. Ani z hlediska procesní ekonomie nepovažoval správní orgán provedení tohoto důkazu za nezbytné. Žalobce uvedl, že si tedy posudek nechá udělat sám, protože na posudku trvá. Podle něj podpisy nejsou podobné ani trochu. K návrhu na výsledch spolupodlících, spolupracovníků a shora jmenovaných osob, jakož i ověření smluv u společnosti Lama správní orgán žalobci sdělil, že rovněž tyto návrhy zamítá, a to z obdobných důvodů. Tyto návrhy považuje za zcela účelové a je názoru, že by nepomohly nijak žalobce vyvinut z přestupku, který se mu klade za vinu. Správní orgán žalobci sdělil, že pakliže si chce sám nechat vypracovat grafologický posudek jeho podpisu, nechť tak učiní do konce tohoto měsíce a dodá ho správnímu orgánu. Pokud tak neučiní, rozhodnutí bude vydáno na základě dosud shromážděných důkazů. Žalobce převzal kopii čísla listu 3 a 6 správního spisu, (poznámka soudu - tj. úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2012 a záznamu o dechové zkoušce).

[17] Podle postoupení Generální inspekce bezpečnostních sborů Policii ČR, krajskému ředitelství Olomouckého kraje, ze dne 13. 6. 2012, se měli policisté žalobce dotazovat, kdo mu poradil, aby se vymlouval na to, že na místě vůbec nebyl. Podle postoupení jde o stížnost na chování policistů, které bylo předáno k případnému kázeňskému opatření.

[18] Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Správní orgán I. stupně popsal průběh správního řízení a obsah jednotlivých důkazů a dospěl k závěru po jejich vyhodnocení, že spáchání přestupku bylo zcela spolehlivě prokázáno. Správní orgán neshledal pochybnosti o hladině alkoholu v dechu obviněného, která byla zjišťována dvěma dechovým zkouškami pomocí kalibrovaného analyzátoru alkoholu v dechu. Ten splňoval podmínky stanovené zvláštním předpisem, což vyplývá z ověřovacího listu i kalibračního protokolu, které dokládají platnost měření použitého přístroje. Správní orgán měl k dispozici důkazní materiál v podobě dvou výstupů z přístroje AlkoQuant 6020, kde je zaznamenáno číslo a typ přístroje, jméno a narození kontrolované osoby, datum a čas prováděných měření a především výsledky dechových zkoušek. Žalobce tyto důkazní prostředky na místě podepsal a správní orgán je považuje za věrohodné. U ústního jednání žalobce popíral, že by se jednalo o jeho podpis a tvrdil, že podpisy podle něj nejsou podobné ani trochu a navrhoval doplnění důkazních prostředků o grafologický rozbor jeho podpisu. Správní orgán tento návrh žalobce zamítnul, neboť měl i bez něj k dispozici dostatečné množství důkazů. Rovněž z hlediska procesní ekonomie nepovažoval správní orgán provedení tohoto důkazu za nezbytné a měl za to, že by takový posudek nemohl zásadním způsobem přispět k objasnění věci, protože žalobce mohl například, když na místě či kdykoliv

později záměrně změnit svůj podpis. Žalobce na posudku trval a uvedl, že si jej nechá udělat sám. Protože tak ale ve stanovené lhůtě neučinil, správní orgán rozhodnutí vydal na základě ostatních dosud nashromážděných důkazů. Dle názoru správního orgánu jsou podpisy kontrolovaného řidiče na čísle listu 3 a 6 spisu obviněného na protokolech z ústního jednání (listy číslo 25 až 27, 36 a 37 spisu) velmi podobné. Vyšetření v podobě dechové zkoušky je podle Ministerstva dopravy způsobilé poskytnout podklad srovnatelný s výsledky odborného lékařského vyšetření. V rámci řešení otázky prokazatelného ovlivnění alkoholem správní orgán musel zvažovat, kterou ze dvou naměřených pozitivních hodnot má brát jako rozhodující, především pro vyslovení viny, ale i pro vyměření sankce, jakož i pro účely řádné evidence přestupků, včetně záznamu bodového hodnocení v registru řidičů, a dospěl k závěru, že za směrodatný výsledek správní orgán považuje první z nich, který byl blíže v době skutku a byl potvrzen kontrolní zkouškou, která byla rovněž pozitivní, kdy rozdíl mezi oběma výsledky byl akceptovatelný. Krevní zkouška nebyla nutná a dechové zkoušky, kdy byly doloženy hmotným důkazem – vytištěnými záznamy, což jsou přímé důkazy o ovlivnění alkoholem. Správní orgán vzal rovněž obligatorní rovněž v úvahu možné chyby měřicí metody a další faktory, které mohly mít vliv na výsledky měření a přesto hodnoty minimálního prokazatelném množství alkoholu zjištěného dechovými zkouškami jsou na základě přepočtové tabulky 0,68 g/kg a 0,60 g/kg, což je vzhledem k nulové toleranci nutno považovat za řízení pod vlivem alkoholu, takže jednání žalobce je nutno nepochybně označit za přestupek. Tyto důkazy spolu s dalšími údaji uvedenými v přestupkovém spise souhlasí s ostatními skutečnostmi, například s výpovědí svědka An., který uvedl, že způsob jízdy řidiče odpovídal ovlivnění alkoholem, kdy tento nereagoval na pokyny k zastavení. V zásadním rozporu je pouze výpověď žalobce, který sice přiznal požívání alkoholu toho večera, avšak v Praze, nikoliv v Olomouci. Nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku řízením motorového vozidla pod vlivem alkoholu toho dne v Olomouci, kdy od začátku trval na tom, že se jedná o omyl, neboť on v době, kdy mělo k jeho přestupkovému jednání dojít, vůbec v Olomouci nebyl, přičemž předkládal správnímu orgánu údajně důkazy o tomto tvrzení a navrhoval provedení řady důkazů. Za účelem zjištění totožnosti řidiče a žalobce správní orgán předvolal všechny tři policisty, kteří toho dne kontrolu prováděli, a provedl jejich výsledky za přítomnosti žalobce. Všichni tři svědci před správním orgánem poznali žalobce jakožto osobu, která byla toho dne v Olomouci jimi zastavena a následně ztotožněna jakožto L. B.. Dva z nich jej poznali zcela jistě určitě, jeden uvedl, že si je víceméně jistý, že jde o tutéž osobu. Tito svědci neprojevovali u ústního jednání žádné zaváhání, když od prvního okamžiku bylo evidentní, že žalobce bezpečně poznávají, přestože od předmětné kontroly uběhla doba více jak dvou měsíců a shodli se, že ani na místě nevznikla žádná pochybnost při procesu ztotožňování řidiče, které proběhlo standardním způsobem, kdy řidiče odvezli na služebnu, jeho totožnost ověřili dle údajů v centrálním registru obyvatel, když zjišťovali řadu údajů a všechny tyto kontrolní otázky zodpověděl řidič správně a bez zaváhání či nervozity. Všichni svědci dále zdůraznili, že především podobizna osoby na fotografii v registru obyvatel odpovídala vzhledu řidiče. V jejích výpovědích správní orgán nezaznamenal žádný rozpor, všichni tři shodně popsali průběh kontroly od okamžiku spatření vozidla BMW až do jeho zastavení a rovněž i další postup, kdy byl řidič podroben dechovým zkouškám a poté podával vysvětlení. Svědci si nepamatovali, jaké měl řidič oblečení,

což by dle správního orgánu nic neobjasňovalo, bylo však zřejmé, že jim v paměti utkvěla podoba i vystupování žalobce, když bez váhání potvrdili, že se jedná o tutéž osobu. Žalobce na svou obranu navrhoval doplnění řady důkazů, kdy jako důkaz o tom, že to nebyl on, kdo se přestupku dopustil, nabízel výpisy hovorů z celého dne, které měly prokázat, že komunikoval s lidmi (s bývalou přítelkyní) v době, kdy měl být policisty ztotožňován. Svědci však shodně uvedli, že nebyl důvod zabránit řidiči manipulovat s mobilním telefonem a komunikovat jeho prostřednictvím s okolím, kdy nebyl v režimu zadržení. Správní orgán potom nepovažoval za potřebné jakýmkoliv způsobem zaznamenávat jakožto důkaz tuto komunikaci žalobce přes mobilní telefon s jeho známými, neboť i v průběhu ústního projednávání přestupku před správním orgánem žalobce neustále používal svůj mobilní telefon a průběžně si na něm něco psal či vyhledával. Žalobce dále tvrdil, že cestoval pražskou městskou hromadnou dopravou v 19 hodin, přičemž toto dokládal v mobilním telefonu, kdy si měl kupovat prostřednictvím mobilu lístek. Správní orgán však tento důkaz nepovažoval za průkazný, když skutečnost zakoupení elektronické jízdenky k SMS nedokládá, že skutečně žalobce cestoval, je obtížné zjistit, kde si ji cestující kupoval a už vůbec není jisté, zda se jednalo o žalobce, neboť tento mobilní telefon mohl být v té době kdokoli. S tím souvisí také nevýznamnost navrhovaného důkazu v podobě zaznamenaného odeslání smlouvy o půjčce ve 22:48 hodin prostřednictvím e-mailu. Žalobce dále tvrdil, že byl v 21:30 hodin v hospodě v Dejvicích, jejíž název však neznal, byl tam se svým známým panem G. a další osobou, jejíž jméno neznal. Poté šli do čínské restaurace, kde měli jídlo a pivo a ve 21:45 hodin se stihli rozejít a ve 22:00 hodin byl již doma. Za tím účelem navrhl výslech dvou jeho spolubydlících. Žalobce dále tvrdil, že byl v Praze v práci do 18 hodin, toto tvrzení však žádným způsobem nedoložil (ač slíbil dodat potvrzení), navrhl pouze vyslechnutí tří jeho spolupracovníků. Správní orgán tyto návrhy důkazů považoval za zcela účelové a je názoru, že by nepomohly nijak žalobce vyvinut z přestupku, který se mu klade za vinu, neboť i kdyby se podařilo tyto potenciální svědky vypátrat a vyslechnout, takové výpovědi by nebyly pro správní orgán hodnověrnější než výpověď příslušníků Policie ČR. Navíc není jisté, kdy vozidlo v Olomouci na Palachově náměstí žalobce zaparkoval, policisty byl totiž spatřen až okolo 21:30 hodin. Dále žalobce nejprve tvrdil, že pana Š. T. ani paní M. K. nezná, tato jména mu nic neříkala a nevěděl vůbec, o koho jde. Rovněž si nedokázal vysvětlit, jak je možné, že policisté tvrdí, že ho poznávají. O pár dní později přišel s verzí, že se za něj nejspíše vydával jistý pan O. K., který k tomu prý má motiv, má vztah s M. K. a je známý Š. T.. Žalobce navrhnul výslech dvou posledně jmenovaných a ty správní orgán rovněž zamítnul, neboť je nepovažoval za potřebné. Svědci se sice shodli, že ve vozidle se nacházela spolujezdkyně, tato však nebyla policisty ztotožňována. Pokud jde o majitele vozidla, tento v onu dobu zcela jistě ve svém vozidle registrační značky X neseděl a nemohl by tedy ani bezpečně tvrdit, kdo jej řídil. Co se týče pana O. K., kterého žalobce označil za osobu, která se za ním možná vydávala, tak jeho výslech žalobce nenavrhnul. Správní orgán měl za to, že je na žalobci, aby případně tuto situaci řešil důsledně přes Policii ČR a následně v trestním řízení, pokud trvá na tom, že i tato osoba svým podvodným jednáním poškozuje. Na nekvalitní fotografie z mobilu žalobce tuto osobu policista, který ztotožnění a vytěžení vysvětlení s řidičem prováděl, nepoznal, a ani dle správního orgánu člověk, kterého žalobce ukazoval v mobilu, se nepodobal žalobci v takové míře, že by mohlo dojít k jejich záměně.

Správnímu orgánu se nezdá možné, aby se policista při osobním kontaktu s žalobcem všichni shodně spletli, a to i s přihlédnutím k počtu případů, které denně řeší a k době, která již uplynula. Žalobce vyslovil podezření, že policisté svou práci zanedbali a snaží se tak zbavit zodpovědnosti. Nejednalo se však o běžnou krátkou dopravní kontrolu na místě, řidič byl naopak převezen na služebnu, kdy s ním policisté strávili nezanedbatelný čas (asi 30 - 60 minut) a podle všeho důkladně prověřovali jeho totožnost. U ústního jednání byli s žalobcem konfrontováni, a přesto bez pochyb každý zvlášť potvrdili, že právě s přítomným žalobcem dne 28. 3. 2012 prováděli kontrolu. Kamerové záznamy byly smazány, proto nebyl proveden tento důkaz. Správní orgán rovněž zamítnul výslech pana G., se kterým byl žalobce údajně v hospodě v Praze a také navrhované ověření smluv u společnosti Lama, které měl žalobce během onoho dne v Praze uzavírat, a to z obdobných výše uvedených důvodů, kdy tyto důkazy nepovažoval za potřebné. Okolnost, že jeden z policistů nepodal žalobci po telefonu jím požadované informace, o ničem také nesvědčí. Totéž platí o skutečnosti, že byl žalobce kolem 17. hodiny v Praze legitimován Policií ČR. Tato informace nic nedosvědčuje, když kontrola v Olomouci proběhla až o čtyři a půl hodiny později. Z hlediska rychlosti procesu správní orgán tyto další navrhované důkazy neprováděl, protože by podle něj zásadně nepřispěly k objasnění věci a je zde dostatek jiných, důvěryhodných podkladů pro vydání rozhodnutí. Správní orgán vyjmenoval všechny důkazy, o které opřel svoje rozhodnutí a uvedl, že po jejich pečlivém prostudování dospěl k závěru, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, pomineme-li tvrzení žalobce, který vše popírá.

[19] Žalobce v odvolání především namítal, že správní orgán I. stupně nebral v potaz veškeré důkazy, které předložil a zamítl výsledky žalobcem navrhovaných svědků, a žádost o provedení znaleckého posudku. Dále nebylo bráno v potaz ani to, že žalobce označil osobu, která mohla přestupek spáchat. Dále žalobci přišlo nestandardní, aby policista přišel k výslechu, kde se má potvrdit, zdali ho opravdu někdy viděl a byl legitimován, s vytištěnou žalobcovou fotografií. Žalobce uvedl, že během celého dne sepisoval smlouvy pro společnost LAMA Energy, a. s., a kolem 17. hodiny odpoledne byl s kolegou P. kontrolován hlídkou Policie ČR na ulici Přemyslovská u domu č. 37, kde si je paní B., žijící v přízemí tohoto domu spletla s podvodníky. Příslušníci je oba legítimovali, zkontrolovali, jestli nejsou v databázi hledaných osob a doporučili jim na paní B. nezvonit, protože se jedná o starší osobu. Poté se žalobce kolem 17:40 hodin přesouval domů na ulici Braunerovu 7, kde tehdy bydlel ještě s J. Ž. a L. R., kteří mohou přítomnost žalobce doma dosvědčit. Dále žalobce znovu zopakoval místa a časy svého pobytu a osoby, se kterými čas trávil, včetně e-mailové komunikace a komunikace prostřednictvím SMS. Žalobce také upozornil na to, že bylo zamítnuto předvolání majitele vozu a údajné spolujezdkyně, které by měl žalobce podle protokolu z onoho dne velmi dobře znát, přitom tyto dva lidi nezná a v životě je neviděl.

[20] Před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce seznámen s doplněním spisového materiálu o korespondenci ohledně stížnosti na policisty a do protokolu dne 19. 10. 2012 uvedl, že v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2012 (č. I. 3) se nenachází žádná zmínka o tom, že jeho totožnost byla

lustrována v centrálním registru obyvatel, jak uvádí příslušníci Policie ČR, kteří vypovídali ve věci jako svědci. Žalobce nadále tvrdil, že podpis na úřední úředním záznamu ze dne 28. 3. 2012 a podpisy na výstupech z měřicího přístroje alkoholu v dechu nejsou jeho a že přestupek nespáchal a že také nesouhlasí se závěry policejního orgánu, že se příslušníci policie ničeho nedopustili a bude činit patřičné kroky v rámci podání a prošetření celé věci na státním zastupitelství v Praze.

[21] V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh dosavadního řízení a uvedl, že správní orgán I. stupně svědeckými výpověďmi zasahujících policistů shromáždil dostatek důkazů k vydání rozhodnutí ve věci. Svědci žalobce ztotožnili v rámci centrální evidenci obyvatel způsobem, jak bylo výše uvedeno, a svědci rovněž žalobce ztotožnili i v rámci ústního jednání při poznávací konfrontaci ve výslechové místnosti. Žalobce navíc správnímu orgánu nedoložil další identitu jím navržených svědků, nedoložil potvrzení ze zaměstnání, že dne 28. 3. 2012 byl v zaměstnání, nedoložil a ani se nesnažil doložit smlouvy, které měl vypracovat v rozhodný den. Měl možnost předložit znalecký posudek na grafologii, týkající se jeho podpisu a této možnosti nevyužil, i když věděl, že správní orgán tento posudek nebude nechávat zpracovávat. Žalovaný se ztotožnil se stanoviskem správního orgánu I. stupně, že je nadbytečný. Jednalo by se o důkaz, kdyby se hodnotily tři podpisy žalobce, dva na ústřích dechových zkoušek a jeden na úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2012. Podle žalovaného tento důkaz neměl sílu případně zpochybnit svědecké výpovědi zakročujících policistů, tedy nepřímý důkaz, proti důkazu svědeckou výpovědí, kdy svědci byli v přímém kontaktu s pachatelem přestupku. Navíc k osobám policistů a tím i k věrohodnosti jejich výpovědí žalovaný dodal, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce mají zájem na dodržování zákonů, nemají zájem na poškození žalobce, vykonávali jen svou služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Žalovaný poukázal na „nestandardnost“ položených otázek ze strany žalobce svědkům npor. P. A. a pprap. L. S. při vznesení dotazu k neustanovení dívky ve vozidle, když tvrdí, že ve vozidle nebyl. Rovněž žalovaný nevidí smysl požadavku žalobce na výslech pana T. a M. K., ke kterým žalobce v odvolání uvedl, že je nezná a tato jména mu nic neříkají. Žalobce blíže nedoložil možného pachatele O. K.. Žalovaný byl názoru, že správní orgán prokázal, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku a ztotožnil se s důkazní stránkou, kterou uvedl ve svém rozhodnutí v části odůvodnění správní orgán I. stupně a s odůvodněním neprovedení žalobcem navržených dalších důkazů. Námitky žalobce žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[23] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 28. 3. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 9. 11. 2012.

[24] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[25] Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.*

[26] Žalobní námitku, že dokazování bylo postaveno jen na výpovědích tří svědků – zasahujících policistů soud neshledal jako důvodnou. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek a z tohoto pohledu se napadené rozhodnutí podrobně vypořádalo se všemi provedenými a navrženými důkazy a námitkami a vyhodnotilo je v souladu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.) podle své úvahy, přičemž soud neshledal, že by správní orgány zneužily správní uvážení nebo překročily jeho meze (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s. citovaný v závěru odůvodnění rozsudku). Podle § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Citovaným zákonným povinností správní orgány dostály, jejich odůvodnění je nejen přezkoumatelné a plně odůvodněné, s jejich závěry se soud navíc zcela ztotožňuje.

[27] Námitka žalobce, že ve spise není uvedena skutečnost, že osoba, která byla při kontrole ztotožněna jako žalobce, se neprokázala osobními doklady, její ztotožnění mělo proběhnout na služebně podle centrálního registru obyvatel, fotografie a dotazy na rodinné účastníky, je neopodstatněná, protože je v rozporu s obsahem správního spisu citovaného výše. Soud zdůrazňuje, že namítané je obsahem úředního záznamu ze dne 28. 3. 2012 (č. I. 2 správního spisu: řidič sdělil hlídce svou totožnost, byl to později zjištěný žalobce – řidič si doklady údajně zapomněl doma, tak dobrovolně následoval hlídku Policie ČR, kde s ním byl sepsán záznam o podání vysvětlení – č. I. 3). Dále jsou tyto skutečnosti potvrzeny výpověďmi všech tří svědků – policistů. Ostatně, sám žalobce v žalobě uvádí, že jeho stížnost Generální inspekci bezpečnostních sborů byla v této věci zamítnuta.

[28] Námitka žalobce, že správní orgán měl provést výslechy dalších navrhovaných svědků, byla přesvědčivě vyvrácena napadenými rozhodnutími a soud

se s argumentací správních orgánů, citovanou výše, ztotožňuje. Skutek, který byl kladen žalobci za vinu, byl nadevší pochybnosti prokázán záznamy o dechové zkoušce a výpověďmi svědků – zasahujících policistů, které zcela korespondovaly s podáním vysvětlení žalobcem a úředními záznamem Policie ČR ze dne 28. 3. 2012.

[29] Skutkový stav byl prokázán dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu. Podpisy žalobce na záznamech o dechových zkouškách jsou fakticky shodné s jeho ostatními podpisy ve správním a soudním spise. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případech, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť žalobce svou výtku o možné podjatosti nijak nespecifikoval a neupřesňoval a v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.*

[30] Věrohodnost výpovědí policistů podtrhuje i fakt, že žalobce dobrovolně následoval policisty na služebnu, kde byla ověřována jeho totožnost.

[31] Nadto žalobce, jak již uvedly správní orgány, žádný důkaz přímo sám nepředložil, žádného svědka k výpovědi nepřivedl, blíže svědky neoznačoval a taktéž

nepředložil žádný jiný důkaz na svou obhajobu, včetně jím navrhovaného znaleckého posudku z oboru písmoznalectví.

[32] Znaky přestupku žalobce naplnil všechny. Ke splnění subjektivní stránky spočívající v zavinění postačuje ve formě nedbalosti nevědomé, tj. v souladu s § 3 a § 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, stačí, že žalobce *nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Formální stránka je vyjádřena zněním § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a materiální stránka, tj. společenská škodlivost jednání spočívá v porušení ochrany ostatních účastníků silničního provozu a majetku před řidiči řídícími vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky nebo v takové době, po kterou je ještě pod jejich vlivem, neboť ovládací schopnosti takové osoby oslabeny, a to u žalobce v souzené věci zvláště. Zde se soud odvolává jednak na naměřené hodnoty alkoholu v dechu (0,93 ‰, resp. 0,84 ‰), což jsou hodnoty i po odečtu příslušné odchylky 0,24 ‰ vzhledem k nulové toleranci vysoké, jednak na popis chování žalobce policisty v úředním záznamu ze dne 28. 3. 2012 (žalobce byl nervózní a byl z něj cítit pach alkoholu). Objektem ochrany je bezpečný a plynulý provoz na pozemních komunikacích. Objektivní stránka byla naplněna prokázaným jednáním žalobce - uvedením se do stavu popsaného v § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., následek spočíval ve zjištěných hodnotách alkoholu v dechu a výroku o vině, přičemž mezi jednáním a následkem byl příčinný vztah.

[33] Na základě výše uvedeného ani soud nepochybuje o totožnosti žalobce a zjištěného pachatele přestupku. Žalobce byl především po zjištění policistů z tvrzení samotného žalobce, že nemá u sebe doklad totožnosti, ztotožněn na služebně Policie ČR, kde podal do protokolu vysvětlení, které rovněž podepsal. I tento podpis je shodný s ostatními podpisy ve správním a soudním spise. Žalobce s výsledky dechové zkoušky souhlasil, což potvrdil svými podpisy na vytištěných záznamech i do protokolu o podaném vysvětlení, kam potvrdil i to, že řídil pod vlivem alkoholu.

[34] Soud poznamenává, že doklad totožnosti uvedený v oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně ze dne 12. 4. 2012 je stejný jako doklad totožnosti uvedený v protokolu o jednání u správního orgánu I. stupně ze dne 6. 6. 2012.

[35] Vzhledem k tomu, že spáchání přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno, neshledal soud potřebu provádět další důkazy, navržené žalobcem, včetně přiložených kopií výpovědí nebo spisem Magistrátu města Ostravy, neboť na základě předložených listin ani nevznikly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

[36] Soud z vlastních evidencí zjistil, že žádná jiná žaloba u Krajského soudu v Ostravě nebyla podána.

[37] Zneužití a překročení mezí u správního uvážení jak správními orgány, tak Policií ČR soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro*

nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[38] Soud uzavírá, že zjištění totožnosti žalobce a skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[39] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[40] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 11. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně